

ת"פ 24810/10/19 - מדינת ישראל נגד אהרון קוסובסקי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 24810-10-19 מדינת ישראל נ' קוסובסקי(עציר)
תיק חיצוני: 384330/2019

בפני	כבוד השופטת דנה כהן-לקח
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אהרון קוסובסקי (עציר)

החלטה

ב"כ הנאשם הגיש בקשה לגילוי ראיות חסויות לפי סעיפים 45 ו-46 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה). בד בבד עם הגשת הבקשה, עתר הסנגור לכך שבקשתו לגילוי הראיות החסויות לא תתברר לפניי כמותב הדן בתיק העיקרי, אלא תתברר לפני מותב אחר. הנימוק של הסנגור הוא כי בכוונתו לבקש להציג לפני המותב שידון בבקשה את קו הגנתו, ציפיותיו והשקפותיו לגבי החומר החסוי, וזאת במעמד צד אחד וללא נוכחות ב"כ המאשימה (בעניין האחרון, ראו: בש"פ 1923/98 סמירק נ' מדינת ישראל, פס' 3 (12.11.1998), וכן: סעיף 46(א) לפקודה). לפי טענת הסנגור, בכוונתו לחשוף לפני המותב שידון בבקשה לגילוי ראיות חסויות, טענות הגנה שטרם בשלה העת להביאם לפני המותב הדן בתיק העיקרי שמצוי בשלבי בירור ראשוניים בלבד. מנגד, המאשימה מתנגדת לבקשת הסנגור להעברת הבקשה להכרעת מותב אחר. לטענת המאשימה, סעיף 45 לפקודה קובע את הכלל לפיו בבקשה לגילוי ראיה חסויה יכריע: "בית המשפט הדן בדבר", ובנסיבות העניין אין עילה לחרוג מכלל זה.

שני הצדדים התבקשו להודיע האם ניתן לתת החלטה בסוגיית המותב שידון בבקשה לגילוי ראיה חסויה על-יסוד הכתובים, ושניהם לא הביעו התנגדות עד המועד שנקצב לכך. על רקע זה, ובשים לב לנאמר בהחלטתי מיום 1.1.2020, החלטה זו ניתנה על-יסוד הטיעונים שהוגשו בכתב.

המאשימה צודקת בטענתה לפיה הכלל הקבוע בסעיף 45(א) לפקודה הוא כי בקשה לגילוי ראיה חסויה תידון לפני המותב הדן בתיק העיקרי (ראו והשוו גם: תקנה 5(א) לתקנות סדרי הדין (עתירה לגילוי ראיה), התשכ"ט-1969). זו אכן דרך המלך. עם זאת, סעיף 45(ג) לפקודה מוסיף וקובע כי: "בית המשפט רשאי להעביר את הדיון בעתירה לשופט יחיד שאינו דן בתיק...". נראה כי יש להפעיל את שיקול-הדעת השיפוטי הקבוע בסעיף 45(ג) הנ"ל ביחס לשאלת זהות המותב אשר ידון בבקשה לגילוי ראיה חסויה, בשים לב לנתוניו של התיק הפרטני, ובהם: השלב הדיוני בו הוגשה הבקשה; האם הדיון בבקשה עלול לחשוף את המותב לראיות בלתי קבילות; האם עיון המותב בחומר המבוקש עלול "להשחיר" את הנאשם; עמדת כל אחד מן הצדדים בסוגיית זהות המותב; מהות המחלוקת בין הצדדים בתיק העיקרי; שיקולי צדק ועוד (ראו: ת"פ (מחוזי י-ם) 62095-12-17 מדינת ישראל נ' עותמן (19.6.2018) וההפניות המובאות שם).

במקרה דנן, נראה כי יש מקום להיעתר לבקשת הסנגור כי מותב אחר ידון בבקשה לגילוי ראיות חסויות לגופה: התיק העיקרי הנדון לפניי מצוי בשלב התחלתי בלבד, וטרם ניתנה תשובה לאישום. המאשימה אישרה בתגובתה מהיום (7.1.2020) כי החומר החסוי כולל בין היתר ראיות בלתי קבילות, ובכלל זה חומר מודיעיני. בהתאם להלכה הפסוקה, אין בעצם חשיפת המותב הדן בתיק העיקרי לחומר ראיות מן הסוג האמור כדי להביא לפסילתו, שכן ההנחה היא כי שופט מקצועי הדן בתיק העיקרי יידע להתעלם מראיות חסויות ומראיות בלתי קבילות (ראו למשל: ע"פ 1554/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 14 (19.5.2015); ע"פ 2064/14 קואסמי נ' מדינת ישראל, פס' 23 (24.2.2015)). עם זאת, דומה כי כאשר ההגנה עותרת לכך מבעוד מועד בשלב דיוני מוקדם, וכאשר הדבר אפשרי, רשאי השופט הדן בתיק העיקרי לשקול להימנע מלהיחשף לחומר זה ולו מחמת מראית פני הצדק. זאת ועוד, ולא פחות חשוב - נראה כי התיק העיקרי יצריך קביעות לגבי מהימנות עדים. מעתירת הסנגור לגילוי הראיות החסויות עולה לכאורה כי לפי טענת מרשן, ישנם גורמים המעוניינים בהשחרת שמו ממניעים שונים, והוא סבור כי החומר החסוי נוגע לכך. על רקע זה, עותרת ההגנה לחשוף את החומר החסוי לגבי הנאשם, לרבות מקורות המידע, מועדי מסירת המידע, תוכן המידע "המשחיר", והמניע לכך. גם בהתחשב כך, אני סבורה כי יש מקום לקבל את בקשת הסנגור להעברת הדיון בבקשה לגילוי ראיות חסויות למותב שאינו דן בתיק העיקרי (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי ים) 62095-12-17 עותמן הנ"ל).

אשר על כן, **המזכירות** תפתח הליך נפרד עבור עתירת הסנגור לגילוי ראיה מיום 30.12.2019, ותעבירו לטיפול מותב מתאים אחר.

יש להמציא החלטה זו לב"כ שני הצדדים.

ניתנה היום, י' טבת תש"פ, 07 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.